

Прощай, коханий ляше-друзе!
Час розістатись настає.
А як болить, як б'ється дуже
Від туги серденько моє.
Одно гадали ми з тобою,
Шукали одного шляху,
І от зійшлись в тюрмі з тобою,
Найшли недоленьку лиху.
Мир чарівничої омани
Пред нами птахом зник давно:
Неволя вічна та кайдани —
То нам судилося одно.
Але ж і ту судьбу шалену
Не довелось ділити нам:
Ти — за Байкал, а я — за Лену, —
Розтечємось по чужинам.
Хто зна, чи вернеться спромога
До праці стать за все святе,
А чи навек тяжка дорога
Колючим терном заросте?

Отак-то, голубе мій ляше!
Тобі — рудник, мені — тайга...
Та не належить серце наше
До пут утисника-врага.
Віддавна руки нам невільні,
Душі ж неволя не скує;
Єднають нас змагання спільні, —
Хто їх хортами зацькує?
Не кривда п'яного магната,
Не задрість жирного ксьондза, —
Нас порушає проти ката
Журби вселюдської сльоза.
В чаду скаженого прокляття
Потоком кров лили батьки;
Той час минув: ми рідні браття,
Ми — нерозлучні бояки.
За що ж? За те, щоб духом згоди
Все пойнялося між людьми,
Щоб наші змучені народи
Так побраталися, як ми!

